

Ведровъ се усмихна :

— Ето единъ отъ най-добритѣ представители на пасивната интелигенция. Какво правишъ ти, за да добиемъ вкусъ къмъ живота. Вземашъ аперитивъ аншоа и вермутъ и гледашъ презъ прозореца хубавитѣ жени. Ахъ, мили, въпросътъ се свежда пакъ до развъждането на червеитѣ. Знаешъ ли какъ се развъждатъ? Тѣ никнатъ между труповетѣ, паднали при всѣка борба, и сж единственитѣ, които извличатъ полза отъ нея. Вчера имаме единъ превратъ. Поклонъ предъ героитѣ, но днесъ бжди сигуренъ, че се нареждатъ да ни управляватъ червеитѣ. Тѣзи които идатъ после! Ето едно понятие, което трѣбва да добие гражданственостъ и ето една цель за борба. Борба противъ мародеритѣ! Ти си естетъ, мой драги Младеновъ, Иловъ е идеалистъ, Андреевъ е паразитъ — тукъ сж събрани всички недостатъци на нашата интелигенция, поради които тя не може да добие благо отъ никое свое дѣло. Азъ ще отида въ манастиръ и следъ като се изповѣдвамъ десетъ години, ще тръгна като Францисъ Азиски и ще уча хората да бждатъ студени или горещи, а не лиглювци.

— Кои сж лиглювци? — кипна едноокиятъ Иловъ.

Младеновъ гледаше презъ широката стъклена витрина на сладкарницата. Той се разсѣя и не чуваше вече разговора. По булеварда минаваше всѣкидневното шествие отъ жени и мъже. Надъ тѣхъ гледаше синьото небе. Слънцето ги позлатяваше.